

[Ministeren for skatter og afgifter.]

Det bør altså tages med i den samlede vurdering af skattetrykkets udvikling fra 1976 til 1977.

Hr. Wamberg var inde på, at det nytter jo alt sammen ikke noget, for statens underskud er større. Det er rigtigt, at i kroner og øre eller i milliarder kroner er der tale om et større statsligt underskud, men ønsker fremskridtspartiet en sådan finanspolitisk stramning gennemført på én gang, at der nås balance, eller skal argumentationen forstås således, at hr. Glistrup og fremskridtspartiet bare vil lade stå til? Et flertal i folketinget vil ikke bare lade stå til. Jeg kan sige, at regeringen — og her er der tilslutning fra et flertal i folketinget — ønsker, at vi skal gennemføre foranstaltninger, der giver os mulighed for at bevare og videreudvikle det samfund, vi har skabt.

Jeg vil gerne vende mig til hr. Anders Andersen, og jeg vil gerne takke for, at vi her fik en, jeg vil gerne sige ræsonnabel tale. Vi fik også en tale, som indeholdt en række oplysninger og præciseringer, som jeg synes var nyttige.

Vi har kritiseret venstre for ikke at ville udmønte det, som man lagde ind i sin plan på Vejlemødet, nemlig en finanspolitisk stramning. Vi fik her i dag at vide, hvad venstre forstår ved behovet for en finanspolitisk stramning igennem forøgede afgifter. Vi fik det ikke bare i form af et tal, vi fik det i form af en konkret stillingtagen til de lovforslag, der er lagt frem, og vi fik det i form af, at venstre tager medansvar for gennemførelsen af den afgiftsforhøjelse, af den finanspolitiske stramning, som partiet anser for nødvendig. Jeg skal ikke her komme ind på, om det er tilstrækkeligt, det vil min kollega finansministeren formentlig under et senere punkt på dagsordenen vende tilbage til, men jeg synes, det var nyttigt og godt, at vi fik disse oplysninger, og jeg er glad for den konkrete stillingtagen.

Det giver også anledning til at sige til hr. Ømann, at det ville have været nyttigt at have fået samme stillingtagen fra SF's side, men jeg forstår, at SF end ikke vil tage medansvar for forslag, som partiet er positivt indstillet over for.

Jeg skal derudover sige, at det var lidt svært at følge hr. Ømanns ræsonnementer, fordi hr. Ømann på den ene side siger, at

der er for lidt beskæftigelse i det samlede oplæg, og der er for lidt omkostningsdæmpning, men samtidig kritiserer hr. Ømann altså, at vi kommer med en række afgifter, der jo er en forudsætning, som hr. Kampmann var inde på, for at undgå indgreb via pengepolitikken, og her er renten jo en af de væsentligste omkostninger. Hr. Ømann kritiserer også den ramme for indkomststigninger, der ligger i det samlede oplæg, en ramme, der ikke alene gælder for lønmodtagere, men som gælder for samtlige indkomster i samfundet. Der er altså ikke tale om lønstop, som jeg tidligere har strejft, men det kan ikke nytte noget at se bort fra realiteterne, og indkomsten, også lønindkomsten, er jo en af de væsentlige omkostningsfaktorer.

Jeg skal ikke, i hvert fald ikke i første omgang, gå nærmere ind i diskussionen om talstørrelser. Hvilke tal man kommer til i øgede afgiftsbelastninger, afhænger jo af, hvilke forudsætninger man gør sig. Jeg skal henvise, som hr. Bernhard Baunsgaard allerede har gjort det, til de bilag, der er fremsendt til skatte- og afgiftsudvalget. Men jeg vil gerne tilføje, når en række ordførere har været inde på betragtninger omkring reallønsudviklingen, at der i politisk-økonomisk udvalg til forslaget til folketingsbeslutning om indkomstpolitik ligger et bilag, som vedrører et spørgsmål fra udvalget om, hvorledes den gennemsnitlige reduktion af købekraften vil blive i den periode, forliget omfatter. Konklusionen af de beregninger, der her ligger, er jo, at der under ugunstige forudsætninger kun vil være en begrænset, meget begrænset reallønsudvikling, og under forudsætninger, der bygger på en uændret videreførelse af den omkostningsudvikling, vi kender i dag, vil der være tale om for perioden en årlig stigning i reallønnen på 2 pct.

Jeg synes, det er rigtigt, at vi siger til borgerne, hvordan det ligger. Vi er nødt til at sige til befolkningen: vi løser ikke disse problemer, uden at det berører hverdagen. Jeg tror ikke, vi får utak for en sådan holdning. Jeg tror, vi ville få utak, hvis vi bare lader stå til og lader problemerne vokse med de efterfølgende konsekvenser, det vil få, i første omgang for betalingsbalancen, i anden omgang for beskæftigelsen.

Jeg skal derefter gøre ganske få bemærk-